پیک‌نیک ۴ شنبه ۴ آبان ۱۴۰۴ | ۲۶ اکتبر ۲۰۲۶ | ۴ ربیع‌الثانی ۱۴۴۸

تخم‌مرغ‌های رنگی را کجا قایم کنیم تا بچه‌ها پیدا نکنند؟

نوشتهٔ: مهتاب رستمی

هفتهٔ پیش که با دوستانم برای خرید لوازم عید به بازار رفته بودم، دیدم پر است از تخم‌مرغ‌های رنگی و طرح‌دار. از آن‌هایی که بچه‌ها عاشقشان‌اند و بزرگ‌ترها هر سال با خودشان می‌گویند امسال دیگر نمی‌خریم، اما آخر سر یک بسته‌ای هم برمی‌دارند. من هم همین کار را کردم. با خودم گفتم فقط برای عکس‌های خانه‌تکانی می‌خرم، اما می‌دانستم دروغ می‌گویم. چون هر سال همین‌طور است.

مشکل از جایی شروع شد که خواستم تخم‌مرغ‌ها را قایم کنم. فکر کردم حیاط پشتی جای خوبی است، اما یادم نبود که همسایه‌ها هم بچه دارند. ساعت ۹ صبح، پسر همسایه‌ی طبقه‌ی بالا با سبد کوچکش آمد و با خوشحالی گفت که تخم‌مرغ‌ها را پیدا کرده. من هم با لبخندی تصنعی گفتم آفرین، و او با همان خوشحالی رفت. از آن روز به بعد، هر بار که به حیاط نگاه می‌کردم، یکی از آن تخم‌مرغ‌ها را جایی می‌دیدم که خودم هرگز فکر نمی‌کرد.

به نظر می‌رسد که قایم کردن تخم‌مرغ‌ها کار ساده‌ای است، اما اگر کمی دقت کنید، می‌بینید که بیشتر ما یک الگوی ثابت داریم. جای مشخص، زمان مشخص، و همان حرکت همیشگی. بچه‌ها خیلی زود این الگو را یاد می‌گیرند و درست همان‌جا را نگاه می‌کنند که ما فکر می‌کنیم کسی متوجه نمی‌شود. برای همین، اگر امسال واقعاً نمی‌خواهید تخم‌مرغ‌ها پیدا شوند، باید کمی فکر کنید.

یکی از بهترین کارها این است که تخم‌مرغ‌ها را در جاهایی قایم کنید که خودتان هم گاهی فراموش می‌کنید. مثلاً پشت کتاب‌های قدیمی، لابه‌لای لباس‌های زمستانی، یا حتی داخل یک گلدان خالی. این کار باعث می‌شود بازی برای بچه‌ها جذاب‌تر شود و برای شما هم کمتر حس کنید که دارید کار تکراری انجام می‌دهید. فقط یادتان باشد که بعداً همه‌ی آن‌ها را پیدا کنید، وگرنه ممکن است تا تابستان یکی از آن‌ها گوشه‌ای بماند و بوی خوبی نگیرد.

نکته‌ی مهم دیگر این است که از تخم‌مرغ‌های واقعی استفاده نکنید. تخم‌مرغ‌های پلاستیکی یا چوبی هم زیبا هستند و هم خیال شما را راحت می‌کند. اگر هم دوست دارید از تخم‌مرغ‌های خوراکی استفاده کنید، حتماً آن‌ها را در جایی قرار دهید که زیاد گرم نشود و بعد از یک روز پیدا شوند. فراموش نکنید که بوی تخم‌مرغ گندیده از هر عطری بدتر است و پیدا کردنش هم کار سختی نیست.

در نهایت، مهم‌ترین نکته این است که بازی را برای بچه‌ها خراب نکنید. اگر بعد از دو روز هنوز یکی از تخم‌مرغ‌ها پیدا نشده، لبخند بزنید و بگذارید بچه‌ها خودشان آن را پیدا کنند. همین لحظه‌ی کشف، برای آن‌ها از هر هدیه‌ای ارزشمندتر است. و شاید سال بعد، شما هم با خوشحالی بروید سراغ همان گوشه‌ای که فکر می‌کردید هیچ‌کس متوجه نمی‌شود.

ساختن ربات‌های کوچک با کیت‌های آماده؛ راهی برای یادگیری برنامه‌نویسی

نوشتهٔ: فرهاد نیک‌پی

در سال‌های اخیر، کیت‌های ساخت ربات‌های کوچک به یکی از محبوب‌ترین ابزارهای آموزش برنامه‌نویسی برای کودکان و نوجوانان تبدیل شده‌اند. این کیت‌ها معمولاً شامل موتور، سنسور، بلوک‌های اتصال و یک کنترل‌کننده‌ی کوچک هستند و به کاربر اجازه می‌دهند بدون نیاز به لحیم‌کاری یا دانش پیچیده‌ی الکترونیک، ربات‌هایی بسازد که حرکت می‌کنند، از موانع دوری می‌کنند یا به نور و صدا واکنش نشان می‌دهند. هدف اصلی این کیت‌ها این است که مفاهیم اولیه‌ی برنامه‌نویسی را از راه تجربه‌ی عملی یاد بگیریم، نه صرفاً از روی کتاب.

در بسیاری از این کیت‌ها، برنامه‌نویسی با بلوک‌های رنگی انجام می‌شود. به جای نوشتن خط‌به‌خط کد، کاربر بلوک‌هایی را کنار هم می‌چیند که هر کدام یک دستور ساده را نشان می‌دهند، مثل «۱۰ ثانیه جلو برو» یا «اگر فاصله کمتر از ۱۵ سانتی‌متر شد، عقب برو». این روش برای کسی که تازه با مفهوم حلقه، شرط و متغیر آشنا می‌شود بسیار مناسب است، چون نتیجه‌ی کار را فوراً می‌بیند و می‌تواند اشتباه‌هایش را بدون ترس امتحان کند.

یکی از نکته‌های مهم در انتخاب کیت، میزان انعطاف‌پذیری آن است. کیت‌هایی که فقط یک مدل ربات را می‌سازند، پس از چند هفته خسته‌کننده می‌شوند، اما کیت‌هایی که قطعات آزاد و قابل ترکیب دارند، امکان ساخت ده‌ها مدل مختلف را فراهم می‌کنند. برای کودکان ۸ تا ۱۲ سال، کیت‌هایی با حدود ۲۰۰ تا ۴۰۰ قطعه معمولاً کافی‌اند و برای نوجوانان بالاتر، مجموعه‌های بزرگ‌تر با سنسورهای پیشرفته‌تر گزینه‌ی بهتری هستند.

نرم‌افزار همراه کیت هم اهمیت زیادی دارد. بسیاری از شرکت‌ها اپلیکیشن‌هایی ارائه می‌دهند که ربات را از طریق بلوتوث یا وای‌فای کنترل می‌کند و امکان برنامه‌نویسی بصری را فراهم می‌آورد. در این اپلیکیشن‌ها معمولاً آموزش‌های گام‌به‌گام هم وجود دارد که کاربر را مرحله‌به‌مرحله جلو می‌برد. با این حال، همه‌ی این نرم‌افزارها به یک اندازه خوب نیستند. برخی پر از تبلیغ‌اند، برخی دیگر بدون اینترنت اصلاً کار نمی‌کنند و بعضی هم آن‌قدر ساده‌اند که بعد از یک هفته دیگر چیزی برای یاد گرفتن باقی نمی‌ماند.

قیمت این کیت‌ها هم بسیار متفاوت است. نمونه‌های ورودی از حدود ۱۵۰ هزار تومان شروع می‌شوند و مدل‌های حرفه‌ای‌تر گاهی از ۱۲ میلیون تومان هم فراتر می‌روند. برای شروع، لازم نیست سراغ گران‌ترین گزینه بروید. مهم‌تر از قیمت، کیفیت قطعات و دقت در ساخت است. قطعاتی که به‌راحتی می‌شکنند یا پیچ‌هایی که لق می‌شوند، تجربه‌ی کار را خیلی زود ناامیدکننده می‌کنند.

در نهایت، ارزش واقعی این کیت‌ها نه در ربات‌هایی است که روی میز می‌سازید، بلکه در طرز فکری است که کم‌کم شکل می‌گیرد. کودکی که یاد می‌گیرد یک مشکل را به بخش‌های کوچک تقسیم کند، هر بخش را جداگانه آزمایش کند و بعد همه را کنار هم بگذارد، مهارتی به دست می‌آورد که فقط به برنامه‌نویسی محدود نمی‌ماند. به همین دلیل است که بسیاری از مربیان این کیت‌ها را نه به‌عنوان اسباب‌بازی، بلکه به‌عنوان ابزار آموزشی معرفی می‌کنند.

«سفرنامهٔ همسایه در کتاب و آشپزخانه» بازار آبگینه‌چای را به کتاب‌خوانی می‌کشاند

نوشتهٔ: فرهاد نیک‌پی

□ اخبار ایران ◁ اجتماعی در محله و منطقه

ماه‌گویاسیمرغ ـ خبرنگار آبگینه‌چای

طرح «سفرنامهٔ همسایه در کتاب و آشپزخانه» از ۲ تا ۲۵ مهر در ۴ بوستان محله اجرا می‌شود. هر شب یک داستان کوتاه خوانده می‌شود و سپس اعضا درباره‌ی غذای همان شب گپ می‌زنند. برگزارکنندگان می‌گویند هدف این است که کتاب‌خوانی از اتاق‌های بسته بیرون برود و به جمع‌های کوچک همسایگی برسد.

به گفتهٔ مسئولان، در هر جلسه ۲۰ نفر می‌توانند شرکت کنند و ثبت‌نام از ۲۵ مهر آغاز می‌شود. برای هر شب یک کتاب کوتاه یا فصلی از یک کتاب بلند انتخاب شده است. شرکت‌کنندگان پیش از جلسه کتاب را می‌خوانند و سپس غذایی را می‌پزند که در داستان نام برده شده است. در جلسهٔ نخست، که ۲ آبان برگزار می‌شود، داستانی درباره‌ی یک سفر دریایی و یک کاسه آش خوانده می‌شود.

مریم ۷ نیز از ۴ بوستان محله می‌گوید که ۲۵ نفر برای ثبت‌نام اعلام آمادگی کرده‌اند. او افزود: «برخی از همسایه‌ها سال‌ها کنار هم زندگی کرده‌اند اما هیچ‌وقت سر یک سفره ننشسته‌اند. فکر کردیم شاید این طرح بهانه‌ای باشد برای آشنایی بیشتر.» به گفتهٔ او، برای هر جلسه ۳۰۰ هزار تومان هزینه در نظر گرفته شده است.

مدیریت بوستان‌های منطقه ۹ اعلام کرده است که ۴ بوستان دیگر در محله‌های نارون‌بن و چشمه‌سار نیز در آذر همین طرح را اجرا خواهند کرد. مسئولان امیدوارند که تا پایان سال ۱۵۰ نفر در این برنامه‌ها شرکت کرده باشند. ثبت‌نام‌ها از طریق سامانه‌ی اینترنتی بوستان‌های منطقه انجام می‌شود.

نخستین جشنوارهٔ انار دشت‌آبگینه برگزار شد

نوشتهٔ: مهتاب رستمی

□ اخبار ایران ◁ اجتماعی در محله و منطقه

نخستین جشنوارهٔ انار دشت‌آبگینه روز پنجشنبه ۲۰ مهرماه در باغ‌های اطراف روستای کهنه‌ده برگزار شد. برگزارکنندگان می‌گویند بیش از ۱۲ هزار نفر از باغ‌های منطقه بازدید کرده‌اند. جشنواره با هدف معرفی انار درجه‌یک دشت‌آبگینه و کمک به باغداران برای فروش بهتر محصول برپا شده بود.

در این جشنواره ۴۵ غرفه از باغداران، تعاونی‌های روستایی و کارگاه‌های تولید رب و لواشک حضور داشتند. همچنین مسابقه‌ی بزرگ‌ترین انار برگزار شد که وزن برنده‌ی آن ۱.۲ کیلوگرم اعلام شد. هیئت داوران این مسابقه را مهندس فرهاد نیک‌پی، کارشناس باغبانی جهاد کشاورزی شهرستان، بر عهده داشت.

به گفتهٔ برگزارکنندگان، امسال به دلیل کم‌بارانی و گرمای زودهنگام، حدود ۳۰ درصد محصول انار در باغ‌های منطقه از بین رفته است. برای همین، بسیاری از باغداران امیدوار بودند که جشنواره فرصتی برای فروش بخشی از موجودی انبارهایشان فراهم کند. بسیاری از آنان می‌گویند هزینه‌های کود، سم و آب آبیاری در دو سال اخیر تقریباً دو برابر شده است.

مریم ۷ نیز از ۴ بوستان محله می‌گوید که ۲۵ نفر برای ثبت‌نام اعلام آمادگی کرده‌اند. او افزود: «برخی از همسایه‌ها سال‌ها کنار هم زندگی کرده‌اند اما هیچ‌وقت سر یک سفره ننشسته‌اند. فکر کردیم شاید این طرح بهانه‌ای باشد برای آشنایی بیشتر.» به گفتهٔ او، برای هر جلسه ۳۰۰ هزار تومان هزینه در نظر گرفته شده است. در جلسهٔ نخست، که ۲ آبان برگزار می‌شود، داستانی درباره‌ی یک سفر دریایی و یک کاسه آش خوانده می‌شود. سپس اعضا درباره‌ی غذای همان شب گپ می‌زنند. برگزارکنندگان می‌گویند هدف این است که کتاب‌خوانی از اتاق‌های بسته بیرون برود و به جمع‌های کوچک همسایگی برسد.

به گفتهٔ مسئولان، در هر جلسه ۲۰ نفر می‌توانند شرکت کنند و ثبت‌نام از ۲۵ مهر آغاز می‌شود. برای هر شب یک کتاب کوتاه یا فصلی از یک کتاب بلند انتخاب شده است. شرکت‌کنندگان پیش از جلسه کتاب را می‌خوانند و سپس غذایی را می‌پزند که در داستان نام برده شده است. در جلسهٔ نخست، که ۲ آبان برگزار می‌شود، داستانی درباره‌ی یک سفر دریایی و یک کاسه آش خوانده می‌شود. سپس اعضا درباره‌ی غذای همان شب گپ می‌زنند. برگزارکنندگان می‌گویند هدف این است که کتاب‌خوانی از اتاق‌های بسته بیرون برود و به جمع‌های کوچک همسایگی برسد.

به گفتهٔ مسئولان، در هر جلسه ۲۰ نفر می‌توانند شرکت کنند و ثبت‌نام از ۲۵ مهر آغاز می‌شود. برای هر شب یک کتاب کوتاه یا فصلی از یک کتاب بلند انتخاب شده است. شرکت‌کنندگان پیش از جلسه کتاب را می‌خوانند و سپس غذایی را می‌پزند که در داستان نام برده شده است. در جلسهٔ نخست، که ۲ آبان برگزار می‌شود، داستانی درباره‌ی یک سفر دریایی و یک کاسه آش خوانده می‌شود. سپس اعضا درباره‌ی غذای همان شب گپ می‌زنند. برگزارکنندگان می‌گویند هدف این است که کتاب‌خوانی از اتاق‌های بسته بیرون برود و به جمع‌های کوچک همسایگی برسد.

باغ انار در محله‌ی پیرِ نارون به محلی برای گپ‌وگفت همسایه‌ها تبدیل شده است

نوشتهٔ: مهتاب رستمی

□ اخبار ایران ◁ اجتماعی در محله و منطقه

باغ انار در محله‌ی پیرِ نارون، که سال‌ها فقط برای چیدن میوه‌ی پاییزی شناخته می‌شد، حالا به جایی برای دیدار همسایه‌ها هم تبدیل شده است. از ۱۲ مهر، هر روز عصر ده‌ها نفر از ساکنان محله‌های اطراف به آنجا می‌روند تا زیر درخت‌های انار بنشینند، چای بنوشند و درباره‌ی زندگی‌شان حرف بزنند. این باغ متعلق به خانواده‌ی حاج‌رحیم نوروزی است و تا چند سال پیش تقریباً هیچ‌کس از همسایه‌ها پایش را به آن نمی‌گذاشت.

ماجرا از آنجا شروع شد که پسر حاج‌رحیم، مهندس کامران نوروزی، تصمیم گرفت بخشی از باغ را برای برگزاری جشن برداشت انار آماده کند. او می‌گوید: «پدرم همیشه می‌گفت انار را باید با دست چید، نه با تکان دادن درخت. فکر کردم اگر همسایه‌ها بیایند و کمک کنند، هم کار زودتر تمام می‌شود و هم کسی نمی‌ماند که تنها زحمت بکشد.» نخستین جشن در ۱۲ مهر ۱۴۰۱ برگزار شد و حدود ۶۰ نفر در آن شرکت کردند.

از آن روز به بعد، جشن هر سال تکرار شد، اما کم‌کم شکل تازه‌ای پیدا کرد. امسال دیگر فقط روز برداشت نبود. از اواخر شهریور، هر عصر چند نفر برای کمک به هرس، آبیاری یا جمع‌آوری برگ‌های خشک می‌آمدند. کم‌کم برای خیلی‌ها این کار به عادت تبدیل شد. برخی می‌گویند در تمام هفته منتظر همین ساعت‌اند تا از کارهای روزمره فاصله بگیرند و کمی با آدم‌های دیگر حرف بزنند.

نرگس ۷ از ۴ بوستان محله می‌گوید که ۲۵ نفر برای ثبت‌نام اعلام آمادگی کرده‌اند. او افزود: «برخی از همسایه‌ها سال‌ها کنار هم زندگی کرده‌اند اما هیچ‌وقت سر یک سفره ننشسته‌اند. فکر کردیم شاید این طرح بهانه‌ای باشد برای آشنایی بیشتر.» به گفتهٔ او، برای هر جلسه ۳۰۰ هزار تومان هزینه در نظر گرفته شده است. در جلسهٔ نخست، که ۲ آبان برگزار می‌شود، داستانی درباره‌ی یک سفر دریایی و یک کاسه آش خوانده می‌شود. سپس اعضا درباره‌ی غذای همان شب گپ می‌زنند. برگزارکنندگان می‌گویند هدف این است که کتاب‌خوانی از اتاق‌های بسته بیرون برود و به جمع‌های کوچک همسایگی برسد.

به گفتهٔ مسئولان، در هر جلسه ۲۰ نفر می‌توانند شرکت کنند و ثبت‌نام از ۲۵ مهر آغاز می‌شود. برای هر شب یک کتاب کوتاه یا فصلی از یک کتاب بلند انتخاب شده است. شرکت‌کنندگان پیش از جلسه کتاب را می‌خوانند و سپس غذایی را می‌پزند که در داستان نام برده شده است. در جلسهٔ نخست، که ۲ آبان برگزار می‌شود، داستانی درباره‌ی یک سفر دریایی و یک کاسه آش خوانده می‌شود. سپس اعضا درباره‌ی غذای همان شب گپ می‌زنند. برگزارکنندگان می‌گویند هدف این است که کتاب‌خوانی از اتاق‌های بسته بیرون برود و به جمع‌های کوچک همسایگی برسد.

به گفتهٔ مسئولان، در هر جلسه ۲۰ نفر می‌توانند شرکت کنند و ثبت‌نام از ۲۵ مهر آغاز می‌شود. برای هر شب یک کتاب کوتاه یا فصلی از یک کتاب بلند انتخاب شده است. شرکت‌کنندگان پیش از جلسه کتاب را می‌خوانند و سپس غذایی را می‌پزند که در داستان نام برده شده است. در جلسهٔ نخست، که ۲ آبان برگزار می‌شود، داستانی درباره‌ی یک سفر دریایی و یک کاسه آش خوانده می‌شود. سپس اعضا درباره‌ی غذای همان شب گپ می‌زنند. برگزارکنندگان می‌گویند هدف این است که کتاب‌خوانی از اتاق‌های بسته بیرون برود و به جمع‌های کوچک همسایگی برسد.

ژیلا بنفشه‌ای: صرفه‌ای که همه‌ی هتل‌ها بعد از بحران ۲ مشابه‌سازی‌اند

نوشتهٔ: مهتاب رستمی

□ اخبار ایران ◁ اجتماعی در محله و منطقه

ماه‌گویاسیمرغ ـ گزارش‌ها

۵ تا ۶ هفته، ساختمان هتل و تمام تجهیزات آن را از نو ساخت. او می‌گوید: «بعد از بحران، همه‌ی هتل‌ها شبیه هم شدند. همه از یک کاتالوگ انتخاب می‌کردند، همه یک رنگ را دوست داشتند و همه سعی می‌کردند کمترین هزینه را بدهند. ما تصمیم گرفتیم برعکس عمل کنیم.» به گفته‌ی او، تمام مبلغ وام بانکی صرف بازسازی شد و هیچ بخشی از آن به تبلیغات یا تجهیزات لوکس اختصاص نیافت.

بنفشه‌ای می‌گوید که در طراحی هتل، به جای اتاق‌های بزرگ و پرهزینه، بر تعداد متوسط اتاق‌ها تمرکز کرده است. به گفته‌ی او، اتاق‌های بزرگ در ماه‌های شلوغ پر می‌شوند، اما در بقیه‌ی سال بیشتر خالی می‌مانند. «ما ترجیح دادیم اتاق‌هایی بسازیم که هر شب پر شوند، حتی اگر هر کدام کمتر سود بدهند.» به گفته‌ی او، این تصمیم باعث شد نقطه‌ی سر به سر هتل خیلی زود پشت سر گذاشته شود.

به گفته‌ی مدیرعامل هتل، بسیاری از مهمان‌ها در ابتدا با دیدن قیمت‌ها تعجب می‌کردند و فکر می‌کردند کیفیت پایین است. اما وقتی وارد اتاق‌ها می‌شدند، متوجه می‌شدند که تفاوت اصلی در چیزهایی است که دیده نمی‌شود. «ما روی تشک، سیستم تهویه و عایق‌بندی صرفه‌جویی نکردیم. مهمان ما شاید نداند چرا خوابش عمیق‌تر است، اما حس می‌کند.» او می‌گوید بسیاری از مشتریان فعلی هتل از طریق توصیه‌ی دوستان آمده‌اند.

بنفشه‌ای همچنین از برنامه‌ای برای ساخت یک مجتمع کوچک آپارتمانی در زمینی نزدیک هتل خبر داد. به گفته‌ی او، این مجتمع نیز با همان رویکرد ساده و بدون تجملات ساخته خواهد شد. او گفت: «اگر بتوانیم ثابت کنیم که می‌شود بدون پول زیاد هم کار درست کرد، شاید دیگران هم جرئت کنند.» به گفته‌ی او، تاکنون ۱۲ نفر برای خرید واحدهای این مجتمع ابراز علاقه کرده‌اند.

ساخت آبگینه‌ی محله‌ی پیرِ نارون به ۱۵ میلیارد تومان رسید

نوشتهٔ: مهتاب رستمی

□ اخبار ایران ◁ اجتماعی در محله و منطقه

ساخت آبگینه‌ی محله‌ی پیرِ نارون، که سال‌ها فقط برای چیدن میوه‌ی پاییزی شناخته می‌شد، حالا به جایی برای دیدار همسایه‌ها هم تبدیل شده است. از ۱۲ مهر، هر روز عصر ده‌ها نفر از ساکنان محله‌های اطراف به آنجا می‌روند تا زیر درخت‌های انار بنشینند، چای بنوشند و درباره‌ی زندگی‌شان حرف بزنند. این باغ متعلق به خانواده‌ی حاج‌رحیم نوروزی است و تا چند سال پیش تقریباً هیچ‌کس از همسایه‌ها پایش را به آن نمی‌گذاشت.

ماجرا از آنجا شروع شد که پسر حاج‌رحیم، مهندس کامران نوروزی، تصمیم گرفت بخشی از باغ را برای برگزاری جشن برداشت انار آماده کند. او می‌گوید: «پدرم همیشه می‌گفت انار را باید با دست چید، نه با تکان دادن درخت. فکر کردم اگر همسایه‌ها بیایند و کمک کنند، هم کار زودتر تمام می‌شود و هم کسی نمی‌ماند که تنها زحمت بکشد.» نخستین جشن در ۱۲ مهر ۱۴۰۱ برگزار شد و حدود ۶۰ نفر در آن شرکت کردند.

از آن روز به بعد، جشن هر سال تکرار شد، اما کم‌کم شکل تازه‌ای پیدا کرد. امسال دیگر فقط روز برداشت نبود. از اواخر شهریور، هر عصر چند نفر برای کمک به هرس، آبیاری یا جمع‌آوری برگ‌های خشک می‌آمدند. کم‌کم برای خیلی‌ها این کار به عادت تبدیل شد. برخی می‌گویند در تمام هفته منتظر همین ساعت‌اند تا از کارهای روزمره فاصله بگیرند و کمی با آدم‌های دیگر حرف بزنند.

صفحهٔ ۴ از ۱۶ | پیک‌نیک | شنبه ۴ آبان ۱۴۰۴ | ۲۶ اکتبر ۲۰۲۶ | ۴ ربیع‌الثانی ۱۴۴۸ | شماره: 5593356 | شابک: 978-0991-3532186 | ۲۲۸ ص | ۱۹ × ۱۳ سم | ویراستار: نسرین دلاوری | حروف‌چینی: پرستو امیدوار | طراح جلد: کامران نوروزی | چاپ: چاپخانه‌ی سپیدار | شمارگان: ۸۳۰۰۲۸